

ERINDRINGER AF LYS

Digteren Henrik Nordbrandt har i digtet 'Favntag' beskrevet, hvordan alt i forglemmelsens øjeblik er et system af lys. Verden er lys, kan man også sige, for uden lys til at skille mørket, kunne man ikke se, hverken jorden eller himlen, blomsten eller den elskede, vandets gennemsigtige flade eller åndedrættet fortættet som damp i den frostklare luft. Lyset tilhører den frie natur, og mennesket har været nødt til at skaffe sig lys for at kunne udvikle sig og blive et kulturvæsen. For kulturen lever i det oplyste mørke i bygningerne fra det simple hytte til paladset og det hellige sted, hvor vi hylder lysets magt.

Steffen Tast arbejder altså med at indføje lux/lyset i sin skulpturer, at gøre dem til repræsentationer af lys. Men at arbejde med skulpturer, der er billeder af lys, er samtidig at arbejde med det rum, skulpturerne er tilstede i. Lyset og rummet er uadskillige, både den del skulpturen giver lys, og den del, hvor mørket glidende tager over og danner rummets afgrænsning. For at nå resultatet skal materialerne så at sige indfange eller indfatte lyset, og Steffen Tast har en utrolig fornemmelse for materialernes muligheder i denne proces. Han arbejder med glas, akryl, metalplader, skruer, nylontråde og bygger sine skulpturer op, så de enten anvender lyset i rummet, om det er sollys eller kunstigt lys, eller de selv udsender lys fra indbyggede elektriske lyskilder. Selv i små skulpturer kan han med minimale virkemidler få nogle glasplader til at rumme en ny verden af melon- eller æbleskiver, så de bliver til et poetisk digt i glas og lys.

Pia Tafdrup udtrykker i digtet 'Lodret huset', hvordan lyset kan opleves, som

Blå isnåle i luften
slebet og strøget
i en uendelig tone.

På samme måde udtrykker Steffen Tast sig i de store skulpturer som Regnbue eller de forskellige delight figurer, hvor også bly, aluminium og de forskellige lyskilder indgår. Lys der kan pulsere, reflektere, har forskellige farve eller størrelse. Skulpturerne veksler tilsyneladende frit mellem energiens bevægelse og den meditative ro, hvad enten de er på væggen, i loftet, i en montre på en søjle, på gulvet eller svævende næsten frit i rummet, som

Pinocchio der ville danse ved egen kreativ vilje uafhængig af snorene. I Regnbue oplever man, at de lette metalgenstande bliver, som Tafdrup udtrykker det, til isnåle, der bare svæver i rummets luft og samtidig bliver til et tonemønster, en ny slags symfoni eller langsom blues. Som et efterbillede af en erindring, måske en sorg, måske en glæde, lytter øjnene til lyset, siger Inger Christensen. På samme måde oplever man Steffen Tasts skulpturer. Der er de billeder af oplevelser fra naturen, som kun hukommelsen kan opbevare og fantasien hente frem. Pludselig er de blevet til virkelighed og fylder rummet og sindet med lyset stille musik, enten i dur eller mol, som man nu er i stemning til.

Steffen Tast forstår at holde tungen lige i munden. Det æstetiske løber ikke af med ham. Der er konstant sammenstød tilstede i formens sammensætning, mellem de næsten undselige materialer. Der er hel tiden et element af noget mystisk, noget uforklarligt, der pirrer nysgerrigheden og får fantasien til at lade øjnene fortsat undersøge disse egentlige umulige skulpturelle gevækster, der som svampe vokser op (fra gulvet), ud (ad væggen) og ned (fra loftet) og skaber sin egen natur, sin egen verden.

Også farverne er der styr på. Grå er den mest gennemgående farve bag og omkring lyset, der derved får en utrolig frihed til at udfolde sig i skulpturen og samtidig give sit usynlige aftryk i det rum, værker er omgivet af og derved bliver dets ramme som var skulpturen et maleri.

Skulpturen skifter hele tiden udtryk, alt efter om den selv er tændt og, hvor meget andet lys, der strømmer igennem den. Lysets skiften inddrager på forunderlig vis tiden i oplevelsen af skulpturen, eller rettere lyset bliver også og samtidig transformeret til tid samtidig med det fortsat er grundlaget for sin egen synlighed.

Erik Meistrup, oktober 2002